

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/99/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117210080
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6117210080.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcu G. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v R. R., U. D.. XXXX/10, zastúpeného právnym zástupcom Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., IČO: 47256907, so sídlom v Trenčíne, Legionárska č. 7158/5, v mene ktorého pred súdom koná JUDr. Barbora Koncová, advokátka a konateľka, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35792752, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, zastúpeného právnym zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47233516, so sídlom v Bratislave, Kubániho č. 16, v mene ktorého pred súdom koná JUDr. Andrea Cviková, advokátka a konateľka, o zaplatenie 1.788,35 € z titulu bezdôvodného obohatenia a o zaplatenie 1.000,- € z titulu primeraného finančného zadost'učinenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 17Csp/85/2017-154 zo dňa 12.03.2019, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol (prvý výrok) a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (druhý výrok).

1.2 Súd prvej inštancie zamietnutie žaloby žalobcu odôvodnil tým, že „dokazovanie je jeden zo základných inštitútov civilného procesu; aby súd vedel spor riadne prejednať a rozhodnúť, musí mať zabezpečený dostatok skutkových poznatkov významných pre rozhodnutie vo veci samej; žalobca má v prvom rade povinnosť tvrdenia; na podporu svojho tvrdenia v zmysle § 132 C.s.p. je žalobca povinný označiť dôkazy, ktoré podľa jeho názoru môžu prispieť k objasneniu veci a zároveň je povinný ich k žalobe pripojiť, ak to ich povaha pripúšťa; nesplnenie tejto povinnosti má za následok rozhodnutie v jeho neprospech a strana sporu teda nesie procesnú zodpovednosť za nesplnenie dôkazného bremena a táto sa prejaví v podobe rozhodnutia v neprospech strany; jednou zo základných procesných povinností žalujúcej strany sporu je povinnosť predovšetkým už v žalobe pravdivo a úplne opísať rozhodujúce a podstatné skutkové tvrdenia súvisiace s vecou, teda tak, aby bolo zrejmé, na základe akého dôvodu a postupu dospel žalobca k formulácii nároku uplatneného žalobou definovaného v žalobnom petite, a to v takom rozsahu, ktorý umožňuje jeho jednoznačnú individualizáciu, teda vymedziť predmet konania po skutkovej stránke; v danom prípade má súd za to, že žalobca v rozpore s § 150 ods. 1 C.s.p. v žalobe a ani v priebehu konania žiadnym spôsobom túto povinnosť nespĺnil; zo žaloby nie je zrejmé, ako dospel k výpočtu nároku, keďže v priebehu konania a to z vyjadrenia žalovaného vyplynulo, že žalobcovi nebol poskytnutý úver len vo výške 1.500,- €, ale z tej istej úverovej zmluvy, o ktorej žalobca tvrdí, že je neplatná, bola v skutočnosti vyplatená žalobcovi suma 2.024,- €, pričom túto

skutočnosť žalobca žiadnym spôsobom v konaní nespochybnil; sám žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 06.03.2019 uviedol, že zaplatil na zmluvu a revolving sumu 4.212,70 € a nie sumu 3.065,40 € na úver a sumu 222,95 € titulom dohody o poskytnutí služby, čo tvrdil v podanej žalobe a v písomných vyjadreniach do 06.03.2019; žalobca tak v podanej žalobe ako aj v priebehu konania neuviedol pravdivo, že vyčerpal z predmetnej úverovej zmluvy len sumu 1.500,- €, pričom o čerpaní revolvingu ani o jeho výške sa vôbec nezmenil; taktiež žalobca jednoznačným spôsobom v konaní nepreukázal, kedy bola zaplatená posledná splátka, keďže z písomného vyjadrenia žalovaného vyplýva, že posledná splátka bola uhradená dňa 14.07.2015 a žalobca tvrdí, že posledná splátka bola zaplatená dňa 18.06.2015 a žalobca tento rozpor neodstránil aj napriek tomu, že zo strany súdu mu bola doručená jeho karta ako karta klienta a do konania nepredložil žiaden dôkaz o zaplatení poslednej splátky úveru dňa 18.06.2015; žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania a súd vyzval žalobcu, aby sa k vznesenej námietke premlčania vyjadril; žalobca v písomnom vyjadrení len vo všeobecnosti poukázal na tú skutočnosť, že premlčacia doba začala plynúť až doplatením poslednej splátky bezdôvodného obohatenia; k jednotlivým splátkam a ich premlčaniu sa bližšie nevyjadril; v konaní preto súd podanú žalobu i v spojitosti s listinnými dôkazmi predloženými žalovaným a to karty klienta a tvrdením žalovaného o čerpaní revolvingu zo strany žalobcu považoval za nejasnú a nezrozumiteľnú pre neuvedenie rozhodujúcich a podstatných skutkových tvrdení zo strany žalobcu; žalobca a jeho právna zástupkyňa boli na jednotlivé pojednávania ako aj na posledné pojednávanie dňa 12.03.2019 riadne predvolaní a súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo strany sporu zúčastniť sa ústneho pojednávania sporu, právo navrhovať a predkladať dôkazy potrebné pre rozhodnutie veci, právo vyjadrovať sa; žalobca ani právna zástupkyňa žalobcu sa pojednávaniu na tunajšom súde nezúčastňovali a dobrovoľne sa rozhodli pojednávaniu nezúčastňovať, zbavili sa tým možnosti reagovať na predbežné právne posúdenie sporu, aj na vzniknutú procesnú situáciu; preto súd žalobe žalobcu nevyhovet; vzhľadom k tomu, že žalobca nebol v konaní úspešný o vydanie bezdôvodného obohatenia, nebolo možné žalobcovi vyhovieť ani v jeho uplatnenom nároku o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. by malo predstavovať určitú satisfakciu za iniciovanie a vedenie sporu, ktorá presahuje náhradu nákladov (trov) konania, ako aj pomernú sankciu voči porušiteľovi a to najmä vtedy, ak žalobcovi porušiteľ spôsobil útrapy, ktoré nie sú inak majetkovo nahraditeľné; predpokladom na jeho priznanie je, že spotrebiteľ na súd úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom a osobitnými predpismi; vzhľadom na tú skutočnosť, že žalobca v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia nebol úspešný, nemá nárok ani na zaplatenie požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia".

1.3 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 132 ods. 1, 2 a 3, § 149, § 150 ods. 1 a § 296 prvá veta C.s.p. v spojení s článkom 8 základných princípov C.s.p. a v spojení s § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov; o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a plne úspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi plnú náhradu trov konania.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 23.04.2019 (č.l. 167-168 spisu); rozsudok súdu prvej inštancie napadol v celom rozsahu; vyjadril názor, že na vydanie napadnutého rozhodnutia neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a/ C.s.p.), ďalej vyčítal súdu prvej inštancie, že nesprávnym procesným postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), na základe vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.).

2.1.2 Vo vzťahu k názoru súdu prvej inštancie, že si nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 132 C.s.p. uviedol, že súdu v konaní poskytol všetky dôkazy nás podporu svojich tvrdení, ktoré mal k dispozícii; v samotnej žalobe vyčíslil výšku bezdôvodného obohatenia aj keď so samotnými dokladmi o úhradách nedisponoval, výšku bezdôvodného obohatenia preukazoval jediným možným spôsobom, ktorý mal k dispozícii, a to údajmi v úverovej zmluve, kde je jednoznačne uvedená celková čiastka k úhrade v sume 3.065,40 €; v konaní bolo tiež preukázané a potvrdil to aj žalovaný, že na svoj účet od žalovaného obdržal nie sumu úveru 1.500,- €, ale len sumu 1.277,50 €, t.j. zníženú o poplatok

z dohody o poskytnutí služby v sume 222,95 €; z uvedených hodnôt možno matematicky vyvodit výšku bezdôvodného obohatenia, t.j. sumu 1.788,35 €, ktorá bola uvedená v žalobe; vyjadril názor, že samotná skutočnosť, že nemal k dispozícii doklady o úhrade mu nemôže byť ako spotrebiteľovi na ľarchu až natoľko, že súd žalobu zamietne; navyše neskôr v priebehu konania žalovaný ustálil výšku vykonaných platieb zo strany žalobcu na sumu 4.212,70 €, z čoho vyplýva, že žalobca žaloval bezdôvodné obohatenie v nižšom rozsahu, než akého sa mohol domáhať; ako uviedol už vo vyjadrení zo dňa 06.03.2019, tvrdenie žalovaného o úhrade sumy 4.212,70 € uznal, ale vzhľadom na štádium konania sa rozhodol žalobu nemeniť; z týchto dôvodov záver súdu, že žalobu je potrebné zamietnuť, robí z napadnutého rozhodnutia nezákonné rozhodnutie, ktorú porušuje právo spotrebiteľa na spravodlivý proces, na vydanie takéhoto rozhodnutia neboli splnené procesné podmienky a pokiaľ mal súd v konaní pochybnosti o preukázaných skutočnostiach, mal ich v zmysle zákona a v súlade s rozhodovacou praxou súdov v spotrebiteľských veciach vyhodnotiť v prospech spotrebiteľa.

2.1.3 Nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie, že predmet konania nebolo z jeho strany vymedzený po skutkovej stránke, pretože skutkovému vymedzeniu žaloby zodpovedá uvedený matematický výpočet bezdôvodného obohatenia; výška bezdôvodného obohatenia bola od prvého úkonu definovaná podľa jeho najlepšieho vedomia, t.j. od momentu podania žaloby a pokiaľ aj bolo neskôr v konaní preukázané, že výška nebola vyčíslená správne, táto skutočnosť nemôže byť dôvodom pre zamietnutie žaloby v celom rozsahu; zdôraznil, že samotný žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že nárok nie je premlčaný v rozsahu sumy 400,10 €, t.j. žalovaný nespochybňuje preplatenie úveru na výšku istiny; súd prvej inštancie rozhodol jednoznačne v neprospech spotrebiteľa a to aj v bodoch, ktoré považoval za sporné (vyčíslenie výšky bezdôvodného obohatenia) a pokiaľ mal za nedostatočne preukázanú výšku bezdôvodného obohatenia, vec nesprávne posúdil, keď mu nepriznal žiadne bezdôvodné obohatenie napriek tomu, že ak by súd zmluvu vyhodnotil ako bezúročnú a bez poplatkov, nie je žiadna pochybnosť, že k bezdôvodnému obohateniu došlo; súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho argumentáciou, že úver je bezúročný a bez poplatkov a že nie sú splnené náležitosti spotrebiteľského úveru; v rozsudku úplne absentuje odôvodnenie týkajúce sa výšky úroku (viac ako 70 %) ako aj odôvodnenie týkajúce sa jeho tvrdenia o neplatnosti dohody o poskytnutí služby; skutočnosť, že spotrebiteľ nemá k dispozícii doklady o úhrade mu nemôže byť na škodu do takej miery, že nedokáže na súde uplatniť svoje právo ako spotrebiteľ a preukázať, že zmluva o úvere bola uzavretá v rozpore so zákonom a chýbajú jej podstatné náležitosti, čo spôsobuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov; pokiaľ súd ako jeden z dôvodov zamietnutia žaloby uvádza poskytnutie nepravdivého údaja o poslednej vykonanej splátke, ktorá podľa tvrdenia žalovaného mala byť zaplatená dňa 14.07.2015 napriek tomu, že žalobca uviedol dátum 18.06.2015, v tomto smere v žalobe uviedol dátum vo svoj neprospech a žalovaný ustálil dátum na základe presných údajov, ktorými disponuje; údaje od žalovaného je potrebné vyhodnotiť ako plnohodnotný dôkaz napriek tomu, že ho v konaní nepredložil žalobca; keďže na základe údajov poskytnutých od žalovaného vyplýva skutočná výška bezdôvodného obohatenia v sume 2.212,46 € (namiesto pôvodne žalovaných 1.788,35 €), považoval za nesprávne právne posúdenie veci, keď súd vzhľadom na to, že dôkaz poskytol v konaní žalovaný a nie žalobca, tento dôkaz nevyhodnotil v prospech žalobcu; nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie, že sa len vo všeobecnosti vyjadril k otázke premlčania, pretože vo svojom podaní zo dňa 06.03.2019 podrobne uviedol dôvody, prečo svoj nárok nepovažuje za premlčaný na tieto dôvody podložil aj rozhodovacou praxou súdov; zdôraznil, že v podaní jednoznačne uviedol, že v danom prípade začala plynúť premlčacia doba až doplatením poslednej splátky a to rovnako subjektívna aj objektívna a nestotožňuje sa s názorom, že k otázke premlčania je potrebné pristupovať z pohľadu jednotlivých splátok; tvrdenie súdu o tom, že žaloba je nezrozumiteľná pre neuvedenie rozhodujúci a podstatných skutkových tvrdení nemôže obstáť pretože dôkazy potrebné pre spresnenie skutkového stavu boli súdu predložené, pričom nie je rozhodujúce, že dôkazy o dátume poslednej splátky a výške vykonaných platieb predložil žalovaný, keď tieto fakty nemožno pri rozhodovaní opomínať len z dôvodu, že ich v konaní nepredložil žalobca; na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. aby napadnutý rozsudok zmenil v zmysle vyhovenia žalobe.

2.2 Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanej spore nevykonali odvolací súd žiadne dôkazy a bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) C.s.p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4.2 Podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

4.3 Podľa § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

4.4 Podľa § 391 ods. 1 C.s.p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

4.5 Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že sú splnené zákonné podmienky na zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 C.s.p.; § 380 C.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

4.6 Odvolanie žalobcu je dôvodné. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu v podstate len z procesných dôvodov bez vyhodnotenia dôvodnosti samotnej žaloby, hoci procesné dôvody majú v zásade za následok zastavenie konania alebo odmietnutie podania, pretože zamietnutie žaloby prichádza v civilnom sporovom konaní v zásade do úvahy na základe dôvodov vyplývajúcich z hmotného práva. Preskúmaním obsahu spisu v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie o podanom odvolaní dospel odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie k záveru, že žalobca podanú žalobu dostatočne skutkovo odôvodnil v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie súdu o dôvodnosti žaloby; zo žaloby jednoznačne vyplýva skutkové tvrdenie žalobcu o tom, že so žalovaným uzavrel zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 27.01.2012, predmetom ktorej malo byť poskytnutie úveru žalobcovi v sume 1.500,- €, ktorý mal splatiť v 36 splátkach v sume 85,15 € mesačne; žalobca tiež riadne skutkovo odôvodnil svoj názor, že sporný úver je bezúročný a bez poplatkov; nakoniec zo žaloby jednoznačne vyplýva aj skutkové tvrdenie žalobcu, že za účelom splatenia úveru zaplatil žalovanému v splátkach spolu sumu 3.065,40 € a tiež, že mu zaplatil sumu 222,95 € z titulu dohody o poskytnutí služby; z uvedeného vyplýva, že nie je správne tvrdenie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku, že zo žaloby nie je zrejmé, ako dospel žalobca k výpočtu žalovanej sumy (3.065,40 € plus 222,95 € minus 1.500,- €, čo predstavuje žalovanú sumu 1.788,35 €); neurčitosť skutkového odôvodnenia žaloby, resp. ďalších skutkových tvrdení žalobcu v priebehu konania nevyplýva ani z tvrdení žalovaného v priebehu konania ohľadne ďalších súm vyplatených žalobcovi, pretože v tomto smere nejde o neurčitosť, ale o rozdielne skutkové tvrdenia strán, ktorých správnosť bolo potrebné potvrdiť alebo vyvrátiť dokazovaním prostredníctvom dôkazných prostriedkov navrhnutých stranami; neurčitosť skutkových tvrdení žalobcu nespôsobuje ani jeho spor so žalovaným o dátum úhrady poslednej splátky úveru (podľa žalobcu dňa 18.06.2015 a podľa žalovaného dňa 14.07.2015), pretože tento spor nespôsobuje neurčitosť žaloby, ale ide o rozdielne skutkové tvrdenia strán, ktorý spor mal byť správne odstránený prostredníctvom dokazovania vykonaného predloženou kartou žalobcu ako klienta žalovaného; neurčitosť skutkového odôvodnenia žaloby, resp. skutkových tvrdení žalobcu nevyplýva ani z jeho vyjadrenia k námietke premlčania uplatneného nároku vznesenej žalovaným; na základe uvedeného predstavuje zamietnutie žaloby žalobcu výlučne z procesných dôvodov nesprávny procesný postup súdu, ktorý sám osebe

spôsobuje porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), pretože súd prvej inštancie dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby bez zodpovedajúceho dôvodu vyplývajúceho z hmotného práva; pokiaľ mal súd prvej inštancie za to, že žaloba žalobcu je neurčitá, mal správne postupovať podľa § 129 ods. 1 a 2 C.s.p., resp. pokiaľ mal súd prvej inštancie za to, že niektoré skutkové tvrdenia žalobcu sú neúplné a pre rozhodnutie vo veci je potrebné ich doplniť, mal postupom podľa § 150 ods. 2 C.s.p. žalobcu vyzvať na ich doplnenie a prípadne mu aj poskytnúť lehotu na ich preukázanie (§ 181 ods. 4 C.s.p.); uvedené nedostatky v procesnom postupe súdu prvej inštancie nie je (vzhľadom na zásadne opravný charakter odvolacieho konania) účelné napraviť v odvolacom konaní; v dôsledku nesprávneho procesného postupu nevykonal súd prvej inštancie navrhované dôkazy (resp. ak ich aj vykonal, náležite ich nevyhodnotil, pretože vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci), keď toto nie je účelné vykonať zo strany odvolacieho súdu; na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nevyhnutné zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b/ a c/ C.s.p.) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 C.s.p.).

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávanej spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj v obsahu spisu identifikoval podstatné vyjadrenia strán, s ktorými sa súd prvej inštancie nevysporiadal (predovšetkým posúdenie žalobcom tvrdených dôvodov, na základe ktorých je sporný úver bezúročný a bez poplatkov), vzhľadom na zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie však nebolo potrebné tento nedostatok v odvolacom konaní napraviť (§ 387 ods. 3 C.s.p.).

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalobca podané odvolanie ťažiskovo odôvodnil porušením jeho práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), nesprávnymi skutkovými zisteniami na základe vykonaných dôkazov (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Odvolacie námietky žalobcu ohľadne porušenia jeho práva na spravodlivý proces a nesprávneho právneho posúdenia veci vyhodnotil odvolací súd ako dôvodné (bod 4.6 odôvodnenia). Odvolací súd nezistil nedostatok procesných podmienok (§ 365 ods. 1 písm. a/ C.s.p.) ani existenciu inej vady konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), ktoré žalobca ani v odvolaní bližšie nešpecifikoval.

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd zrušil aj závislý výrok napadnutého rozsudku o trovách konania (§ 379 písm. a/ C.s.p.). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 C.s.p.).

7.1 Podľa § 391 ods. 3 C.s.p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

7.2 V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie postupovať v súlade s ustanoveniami o prostriedkoch procesného útoku a prostriedkoch procesnej obrany (§ 149 a nasledujúce C.s.p.), resp. v súlade s ustanoveniami o dokazovaní (§ 185 a nasledujúce C.s.p.), keď v tomto smere:

(1) si súd v prvom rade ujasní predmet konania v prejednávanej spore; predmet konania v civilnom sporovom konaní vymedzuje v zásade žalobca; podľa skutkových tvrdení žalobcu v podanej žalobe je predmetom konania len bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktoré malo vzniknúť v dôsledku zaplatenia vyššej sumy ako bol poskytnutý úver podľa spornej zmluvy, t.j. sumy prípadne zaplatené na základe revolvingu dojednaného tiež v spornej zmluvy nie sú (zatiaľ) predmetom konania v prejednávanej spore; z tohto hľadiska je preto potrebné posudzovať (hodnotiť) aj dôkazné prostriedky predložené stranami, najmä kartu klienta (žalobcu) predloženú žalovaným (č.l. 134-135 spisu), v ktorej sú okrem splátok úveru (splátky 1 až 36) evidentne uvedené aj splátky revolvingu (splátky 37 až 43), ktoré však

nie sú predmetom konania; aj keď kartu klienta (žalobcu) predložil žalovaný, je zrejmé, že na predmet konania vymedzený žalobcom nemá vplyv procesná obrana a skutkové tvrdenia žalovaného;

(2) predmetom konania sú nároky vyplývajúce zo zmluvy o úvere zo dňa 27.01.2012, na ktorú je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, t.j. do 31.12.2012 (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“); súd prvej inštancie najskôr posúdi súlad kontraktáčného procesu medzi žalobcom a žalovaným so zákonom (z hľadiska obsahového súladu návrhu na uzavretie zmluvy s akceptáciou tohto návrhu), ktorý je podstatný aj pre záver, či sporná zmluva bola uzavretá v písomnej forme (§ 9 ods. 1 prvá veta zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu 27.01.2012); z hľadiska posudzovanej problematiky odvolací súd udáva, že nakoľko nedostatky v kontraktáčnom procese môžu viesť k záveru, že sporná zmluva o úvere zo dňa 27.01.2012 nebola uzavretá v písomnej forme, ktorý záver z hľadiska ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. spôsobuje, že úver bude bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z.);

(3) je zrejmé, že pre záver, či sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka (t.j. či vôbec došlo k bezdôvodnému obohateniu) a či je povinný bezdôvodné obohatenie žalobcovi vydať (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka) bude nevyhnutné najskôr vyhodnotiť, či je sporný úver podľa zmluvy o úvere zo dňa 27.01.2012 bezúročný a bez poplatkov (§ 11 zákona č. 129/2010 Z. z.); z tohto dôvodu bude súd prvej inštancie povinný predovšetkým vyhodnotiť dôvodnosť argumentáciu žalobcu v podanej žalobe ohľadne dôvodov, pre ktoré považuje sporný úver za bezúročný a bez poplatkov; v tomto smere odvolací poukazuje na skutočnosť, že podľa skutkových tvrdení strán bol v spornej zmluve dojednaný úver v sume 1.500,- €, v skutočnosti však bola žalobcovi dňa 27.01.2012 vyplatená len suma 1.277,05 € (úver bol znížený o sumu 222,95 € z titulu dojednania odplaty na základe dohody o poskytnutí služby); údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej aj „RPMN“) ako náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z.) bol však vypočítaný zo sumy úveru 1.500,- €; podľa rozsudku Súdného dvora EÚ zn. C-377/14 zo dňa 21.04.2016 (A. a spol. proti FINWAY a.s.) do celkovej výšky úveru nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť; celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené; neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru; z uvedeného je zrejmé, že žalovaný do sumy úveru 1.500,- € zahrnul aj odplatu za poskytnutie služby v sume 222,95 €, čím mohlo dôjsť k uvedeniu nesprávnej hodnoty RPMN v spornej zmluve v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa s dôsledkom v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z., keď tieto skutočnosti v ďalšom konaní overí súd prvej inštancie;

(4) vo vzťahu k námietke premlčania uplatneného nároku vznesenej žalovaným je potrebné uviesť, že zákon ustanovuje dvojročnú subjektívnu premlčaciu dobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a trojročnú objektívnu premlčaciu dobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka);

(4.1) dvojročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka začne veriteľovi plynúť v okamihu, keď sa dozvie také skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodiť, že (1) k bezdôvodnému obohateniu na jeho úkor došlo a (2) kto sa na jeho úkor obohatil; pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná) vedomosť veriteľa o predmetných skutkových okolnostiach a nie len predpokladaná vedomosť, pričom nie je ani rozhodujúce, že sa veriteľ o týchto skutkových okolnostiach mohol dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti; pre záver, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, sú vo vzťahu k začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, potrebné také skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodiť, že konkrétny úver je bezúročný a bez poplatkov (nie je rozhodujúce ako veriteľ vedomosť o takýchto skutkových okolnostiach získal); pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby žalobcu na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia nemôže stačiť vedomosť o okamihu zaplatenia poslednej platby, pretože túto vedomosť nemožno stotožniť so subjektívnou vedomosťou o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor (ide o objektívnu skutočnosť); navyše je logické, že keby žalobca v čase poslednej platby na splatenie úveru vedel, že ide o bezdôvodné obohatenie, platbu by nevykonal (zaplatenie takejto platby svedčí skôr o opaku, t.j. že v tom čase ešte nevedel, že ide o bezdôvodné obohatenie); subjektívna vedomosť veriteľa o bezdôvodnom obohatení nemôže byť založená ani na domnienke znalosti právneho poriadku (§ 15 zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej

republiky v znení neskorších predpisov), pretože sa vyžaduje skutočná vedomosť a nie len vedomosť predpokladaná (hoci aj právnym poriadkom prostredníctvom právnej domnienky); v prejednávanej spore z dokazovania zatiaľ nevyplynul záver o konkrétnom okamihu, kedy žalobca získal subjektívnu vedomosť o bezdôvodnom obohatení získanom na jeho úkor;

(4.2) začiatok plynutia trojročnej objektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) stotožňuje zákon s okamihom vzniku bezdôvodného obohatenia (arg. „za tri roky odo dňa, keď k nemu došlo“); pre účely vydania plnenia z bezdôvodného obohatenia v prípade splátok úveru, ktorý je bezúročný a bez poplatkov, možno okamih vzniku bezdôvodného obohatenia dlžníka (žalovaného) stotožniť s okamihom, kedy splátky úveru presiahnu istinu skutočne poskytnutej sumy úveru, pretože záver o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov, nezbavuje spotrebiteľa povinnosti vrátiť dodávateľovi skutočne poskytnutú istinu úveru (t.j. až splátka, ktorá presahuje istinu skutočne poskytnutého úveru je už bezdôvodným obohatením, ktoré tak vzniká okamihom jej zaplatenia); prípadná subjektívna (ne)vedomosť strán o vzniku bezdôvodného obohatenia nemá na plynutie objektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia žiadny vplyv; súčasne platí, že subjektívna premlčacia doba plynie len v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemožno prekročiť (nakoľko subjektívna premlčacia doba môže vždy plynúť len v rámci objektívnej premlčacej doby, márnym uplynutím objektívnej premlčacej doby sa skončí aj plynutie subjektívnej premlčacej doby bez ohľadu na to, kedy táto začala plynúť);

(5) pokiaľ žalobca v priebehu konania argumentoval v prospech splnenia podmienok na aplikáciu desaťročnej objektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka), odvolací súd pre účely ďalšieho konania udáva, že zo skutkových zistení súdu prvej inštancie z vykonaného dokazovania zatiaľ nevyplynul záver, že v prípade bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného (za predpokladu, že súd prvej inštancie dospeje k záveru, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil) ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie; obsah pojmu „úmyselné bezdôvodné obohatenie“ a ani všeobecne pojem a podstatu úmyselného konania v občianskoprávných vzťahoch zákon osobitne nevy vymedzuje; vo všeobecnosti je preto akceptovaný prístup, v rámci ktorého sa pri vymedzení pojmu a podstaty úmyselného konania v občianskoprávných vzťahoch vychádza z právnej úpravy v oblasti trestného práva; z tohto hľadiska v prípade bezdôvodného obohatenia tak o prípad priameho úmyslu bezdôvodne sa obohatiť ide v prípade, že ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojim konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne ho získať chcel; na druhej strane o prípad nepriameho úmyslu ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojim konaním môže získať obohatenie, ktoré mu nepatrí a s týmto následkom bol pre prípad, že nastane, uzrozumený; v oboch prípadoch je tak rozhodujúcim znakom úmyslu predchádzajúca vedomosť subjektu, ktorý sa bezdôvodne obohatil o tom, že svojim konaním získava (priamy úmysel) alebo môže získať (nepriamy úmysel) hodnoty vyjadriteľné v peniazoch, ktoré mu nepatria (bezdôvodné obohatenie); na získanie úmyselného bezdôvodného obohatenia postačuje konanie v nepriamom úmysle; dôkazné bremeno na preukázanie úmyslu bezdôvodne sa obohatiť zaťažuje subjekt, ktorý plnil; musí ísť pritom o konkrétne skutkové zistenia z vykonaného dokazovania, z ktorých záver o úmyselnom bezdôvodnom obohatení prijímateľa plnenia vyplýva; na preukázanie takéhoto úmyslu nepostačuje len všeobecné konštatovanie o tvrdenej dlhoročnej zaužívej praxi v oblasti spotrebiteľských zmlúv, resp. vedomosť, že viaceré nároky uplatnené voči spotrebiteľom boli v dôsledku súdnej kontroly spotrebiteľských zmlúv vyhlásené súdom za neplatné, prípadne úvery poskytnuté jednotlivým spotrebiteľom boli vyhlásené za bezúročné a bez poplatkov; aby bolo možné objektívne vyhodnotiť prípadnú vedomostnú zložku žalovaného o jeho vôli bezdôvodne sa obohatiť, resp. o jeho vedomosti o možnosti bezdôvodne sa obohatiť, by bolo potrebné osobitne posúdiť okolnosti uzavierania každej úverovej zmluvy s výsledkom preukázania chcenia žalovaného bezdôvodne sa obohatiť, resp. vedomosti žalovaného o možnosti bezdôvodného obohatenia; zo samotného neuvedenia niektorých zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemožno vyvodiť chcenie žalovaného bezdôvodne sa obohatiť (priamy úmysel), resp. jeho vedomosť o tejto možnosti a uzrozumenie s ňou (nepriamy úmysel), pretože priamym dôsledkom neuvedenia zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie je zisk žiadneho plnenia (naopak neuvedením zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa dodávateľ v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pripravuje o dojednaný úrok a poplatky);

(6) pokiaľ súd prvej inštancie dospeje k záveru, že sporný úver je bezúročný a bez poplatkov, pri posudzovaní premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v trojročnej objektívnej dobe bude potrebné zohľadniť, že premlčacou dobou sa rozumie časový úsek, v ktorom musí byť právo vykonané, inak môžu nastať účinky premlčania podľa § 100 ods. 1 posledná veta Občianskeho zákonníka; premlčacia doba je ustanovená konkrétnym časovým úsekom, ktorý má určený začiatok

plynutia; dĺžku premlčacej doby určuje zákon a pod sankciou neplatnosti nemožno túto dobu v občianskoprávných vzťahoch zmeniť ani dohodou strán; jej márnym uplynutím po uplatnení námietky premlčania zo strany dlžníka dochádza k právnym účinkom premlčania (strata možnosti vynúteného splnenia práva v dôsledku námietky premlčania); vykonaním práva je potrebné okrem iného rozumieť aj podanie žaloby na súd; v prejednávanej spore podal žalobca žalobu na súd dňa 10.04.2017; premlčaniu v trojročnej objektívnej premlčacej dobe tak podliehajú platby žalobcu vykonané pred 10.04.2014; v tejto súvislosti bude potrebné zohľadniť jednotlivé platby žalobcu na splatenie úveru podľa jeho karty klienta predloženej žalovaným (v prípade, že z dokazovania nevyplývajú iné zistenia); dňa 27.01.2012 bola žalobcovi vyplatená suma úveru 1.277,05 €; dňa 02.09.2013 bola žalobcovi vyplatená suma revolvingu 723,19 € (nie je predmetom konania); v období od 27.02.2012 do 14.07.2015 zaplatil žalobca žalovanému spolu sumu 4.194,16 € (42 platieb po 85,15 € a jedna platba v sume 617,86 €); k zaplateniu sumy 1.277,25 € žalovanému zo strany žalobcu došlo ku dňu 29.04.2013; z pohľadu karty klienta za nepremlčané v trojročnej objektívnej premlčacej dobe je možné považovať platby vykonané od 16.04.2014; v období od 29.04.2013 do 27.03.2014 vykonal žalobca platby spolu v sume 939,50 € (11 platieb po 82,30 € a 12 platieb po 2,85 €), preto túto sumu je možné považovať za premlčanú; pri zohľadnení predmetu konania (výlučne úver zo spornej zmluvy bez revolvingu) tak pri zaplatení sumy na vrátenie úveru 3.065,40 €, istine úveru 1.277,05 €, ktorú bol žalobca povinný vrátiť bez ohľadu na to, či je úver bezúročný a bez poplatkov alebo nie a sume 939,50 €, ktorá bola uhradená v dobe dlhšej ako tri roky pred podaním žaloby, by do úvahy prichádzalo bezdôvodné obohatenie žalovaného v sume 848,85 € (keby bol predmetom konania aj revolving išlo by o sumu 1.254,42 €, pretože by bolo potrebné zohľadniť celkom zaplatenú sumu 4.194,16 € a revolving v sume 723,19 €); tieto skutočnosti vyhodnotí súd prvej inštancie v novom rozhodnutí vo veci samej;

(7) pokiaľ ide o uplatnený nárok primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.000,- € bude potrebné v ďalšom konaní zohľadniť, že vo všeobecnosti v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. má spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá; inštitút finančného zadosťučinenia je prostriedkom slúžiacim k reparácii ujmy spotrebiteľa vzniknutej porušením povinností dodávateľa; jeho výška zákonom určená nie je; z pojmu primerané finančné zadosťučinenie je možné vyvodiť, že jeho výška bude závislá od konkrétnych okolností každého prípadu; nárok na primerané finančné zadosťučinenie je samostatným nárokom nezávislým na iných finančných nárokoch (napr. náhrada škody, vydanie bezdôvodného obohatenia a podobne) a jeho výška má byť úmerná len rozsahu a významu porušenia povinnosti dodávateľa; nárok vzniká proti porušiteľovi práva spotrebiteľa; jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, aby spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi; pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve; žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019); nárok na primerané finančné zadosťučinenie je možné uplatniť v samostatnom konaní alebo aj v rámci konania o vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, v ktorom prípade výrok o jeho priznaní predstavuje závislý výrok k výroku o prisúdení bezdôvodného obohatenia;

(8) neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že spornú zmluvu uzavrel okrem žalobcu aj ďalší dlžník (spoludlžník), keďže však v prejednávanej spore ide o žalobu na plnenie (§ 137 písm. a/ C.s.p.), uvedená skutočnosť nespôsobuje nedostatok vecnej legitímácie strán v spore, pretože skutočnosť, či je sporný úver bezúročný a bez poplatkov posudzuje súd prvej inštancie len ako prejudiciálnu otázku, kedy nie je nevyhnutná účasť všetkých účastníkov zmluvy v spore; prípadné vzájomné vypořádanie spoludlžníkov v prípade úspechu žalobcu v spore je už otázkou ich vnútorného vzťahu podľa hmotného práva;

(9) svoje rozhodnutie súd prvej inštancie primeraným spôsobom odôvodní.

8. Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).